

Rysk propaganda inför Genève.

Molotovs tal i San Francisco, och än mer den ryska pressens uttalanden under senaste tiden, visar klart att den ryska "avspänningspolitiken" i själva verket är en metod att kräva nya eftergifter. Sedan Molotov förklarar att Västerås politik, främst Atlantpakten och andra försvarsallianser, var orsaken till den internationella spänningen, att Ryssland redan i handling klarlagt sin goda vilja och att det nu var "de andra staternas tur" att markera sin freds vänlighet framförde han i en rad punkter de krav som dessa fantastiska påståenden var avsedda att leda fram till.

De Molotovska yrkandena är inte nya, men de förblir till större delen lika förbluffande. Alla militära styrkor skulle dras bort från Tyskland, alla baser på främmande mark skulle utrymmas. Detta innebär i praktiken att Västtyskland skulle bli försvarslöst och att Amerikas möjlighet att försvara Västeuropa skulle till det yttersta reduceras; för Ryssland, som har satellitstaterna — inklusive Östtyskland — i sin hand, bleve aktionsmöjligheterna däremot inte nämnvärt minskade. Det kalla kriget skulle avblås genom att Västerupplörde med radiering till Östeuropa och upphäve all kontroll över exporten till östblocket; den kommunistiska propagandan i demokratierna finge däremot fortsätta — den säger sig Ryssland inte ha att göra med — och östblocket skulle självfallet genom statsstyrelsens totala makt över utrikeshandeln fortfarande kunna bruka denna som ett politiskt vapen. Härjämte skulle ett europeiskt "säkerhetssystem" bildas, tydligen av den art som Molotov själv föreslog på Berlinkonferensen våren 1954: alltså Atlantpakten skulle slopas, och i stället skulle Europas stater lova varandra fred och hjälp, östblockets stater skulle ersätta Amerika som garant för exempelvis Frankrikes och Norges frihet. Det är inte förvånande att Molotov, då han framförde förslaget i Berlin, hade svårt att hålla sig för skrätt; förslagets innebörd kommer lustigt fram i ett tal av Ilja Ehrenburg på Helsingforskongressen, där England och Frankrike välkomnas att ansluta sig till östblocket. Slutligen återupprepade Molotov de gamla förslagen om Kommunist-Kinas inträde i FN och om en nedrustning enligt ryska linjer.

Flertalet av Molotovs förslag går alltså ut på rysk nyordning av Europa — i mycket lik den nyordning Hitler talade om. Amerika skall inte få vara med, "fästningen" Europa skall försvara sig själv, vilket i praktiken skulle innebära att Ryssland blir den europeiska hjordens herde och beskyddare. Och detta krävs som ett slags ersättning för några vänliga ryska gester utan saklig betydelse. Det är en förhävelse och förblindelse utan gränser. Men naturligtvis tror inte den ryska statsledningen på att detta skall godtas; man begär mycket för att kanske vinna något och för att i varje fall undanskjuta Västerås krav, framför allt vill man hos de lättrogna, tanklösa och vacklande inge illusioner, som försvagar de hotade demokratiernas sammanhållning.

Den ryska pressen under senare hälften av juni (Pravda, Komsomolskaja Pravda och Kommunist) kompletterar på ett delvis högst belysande sätt utrikesministerns uttalanden. "Nu har turen kommit till västmakterna" (att göra eftergifter), det är ledmotivet. Ryssland har redan gjort nog och mer än nog. "Om de ledande männen i USA väntar sig några slags 'eftergifter' från Sovjets sida, visar detta endast att vissa personer inte finner behag i den minskning i den internationella spänningen som tack vare Sovjetrege-

ringens ansträngningar har börjat inträda." Att kräva uppfyllandet av det ryska löftet om val i av Ryssland "befriade" stater betecknas som försök att återställa "kapitalisternas, godsägarnas och polisens regim". Den förda propagandans syfte antydes med uppgifterna om att Västerupplörde börjar splittras. I Amerika är kommunismen fortfarande en maktfaktor, i Västeuropa är förbittringen mot USA i stigande, motsättningarna mellan Västtyskland, Frankrike och England växer, i Norge och Danmark stärkes kraven på utträde ur Atlantpakten, den svenska pressen blir allt neutralare — det är den uppmuntrande bild de ryska läsarna av Kommunist får. Till allt detta kommer de förtäckta och öppna hotelserna: de som inte vill fred kan nog få se vad ett krig innebär; det är inte svaghet, utan styrka som betingar Rysslands välvilja och långmodighet. Tanke för tanke, fras för fras, återkommer de paroller vi fick höra under Hitlers uppmarsch. Och slutligen de allmänna deklarationerna om fredens kurs och krigets kurs,

det fredsälskande Ryssland och det krigshetsande Amerika.

Tanken på fria val i Östtyskland och enande av Tyskland — det stora kravet från Västerås sida — tycks man med den nya taktiken vilja skjuta helt i bakgrunden. Den var användbar som lockbete för tyskarna under debatten före Parisfördraget, efter dessa fördrag tar man inte längre upp den.

Söndra och segra, det är liksom tidigare ledmotivet, även om de diplomatiska och propagandistiska metoderna något anpassats efter förändrade förhållanden. "Det är nonsens; att anta att ryssarna äntligen uppgivit sina grundläggande mål", skriver Economist. "De försöker nu få de fria folken att kasta bort sina försvarsmedel genom att le i stället för att ryta... Västerås nya styrka och enighet har tydligen bidragit att framkalla ändringar i taktik, i förening med ryssarnas inre svårigheter och slitningar; men detta innebär inte att deras diplomati är på reträtt eller att deras kommunistiska hjälpare kommer att minska sitt undergrävningsarbete." Eftergifter utan ersättning i detta läge kan väntas leda till nya krav och nya eftergifter. Minskas sammanhållningen och försvarsviljan i väster, eggas ryssarna till nya aktioner för brytande av de hotades värn. Hoppet på en reell omläggning av den ryska politiken vilar på demokratiernas insikt, fasthet och styrka.